

34638

III-5541-
м.

МАЛОРОССЬ

САМОВЫТОКЪ

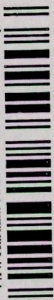
ШИВИТЬКО.

ПОЛТАВА.

Типографія Губернскаго Правленія.

1886.

V.N. Karazin Kharkiv National University

00836083

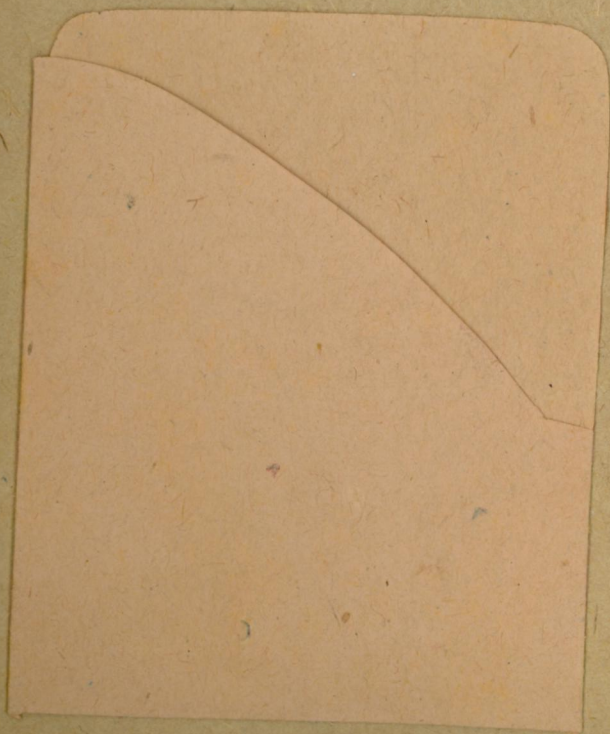
6

ГАЛНУЛЭ 1000000

КОСОВЕ-НИГАФ

Сузд. реди № 34-36

Бракер № 7

Ш-554

Зч

МАЛОРОССЬ

САМОВЫТОКЪ

ШИВИТЬКО.

ЗАКРЕСЛЕНО

БІБЛІОТЕКА НАУКОВИХ
БІБЛІОТЕКА ІДЛУ
ІНВ. № 94678

278

БІБЛІОТЕКА

Українського Інституту
МАРКСИЗМУ - ЛЕНІНІЗМУ

№ 4406

98

ПОЛТАВА.

Типографія Губернського Правління.

1886.

Проверено
ЦНБ
1939

58

Проверено
ЦНБ
1946

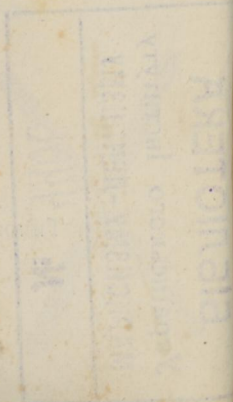
Э

1933

III 22 m 88 A

Дозволено цензурой 4-го Декабря 1885 года. Киевъ.

ОНЕГОЗЧУАЕ

ГАРАНТІЯ ПРИРОДЫ.

Природа сильна и богата,
Изъ нѣдръ стихій ея
Добывается лестное золото;
Съ сіяніемъ алмазъ,
Перлы и топазъ,
Изомруды, яхонты, коралы,
И всѣ открытіи минералы.

Это лестное богатство природы,
Всѣмъ человѣчества породы,
Своимъ закономъ утѣшаетъ,
И блескомъ и звукомъ,
Всего земного шара народы
Восхищаетъ и увеселяетъ.

Богатство океановъ и морей,
Служать для торжества людей;
А рѣки и свободніе воды,
Сколько даютъ человѣчеству свободы.

Царство животныхъ,
Назначеніемъ своимъ,
Великую силу природы являетъ,
И могуществомъ своимъ,
Человѣчество утѣшаетъ и ободряетъ.

Въ дебряхъ хищній звѣрь,
Жизнь свою вращаетъ,
И назначеніемъ своимъ,
Величіе природы представляетъ

Птицы, разсѣкающіе воздухъ атмосферы,
Полетомъ своимъ, находятъ край свѣта —
И нѣтъ въ земномъ шарѣ, того предмета,
Которого не коснется, эфирная сила,
Могущей природы, носящаго крыла,

Насѣкоміи, мелочь земного шара:
По стихіямъ временной атмосферы,
Живутъ короткій вѣкъ;
Но силуются, чтобы замѣтилъ человѣкъ:
Ихъ удѣлъ простой незатѣйный;
Однакожъ и они имѣютъ эру,
Уравнивать въ воздухъ атмосферу,
Давить—вредящихъ плодамъ,
И побуждать линовыхъ дамъ,
Да не давать дремать лошадямъ.

Природа богата и сильна,
Вовсемъ представительна она:
Земного шара воды,
Сколько имѣютъ породы,
Царствующей гидры тамъ,
Того нельзя счесть людямъ.

Царство растительное:

Въ предѣлахъ земного шара,
Область свою расширяетъ,
И богатствомъ своихъ сылъ
Ввесь миръ удивляетъ:
Лилѣтъ, тѣшитъ, оживляетъ,
И щедро награждаетъ.

Ископаемое царство,
Представляетъ человѣчеству богатство,
И требуетъ усиленныхъ человѣчества
трудоу.

Для грядущихъ вѣковъ.

Природа сильна и богата,
Въ царствахъ своего раската:
Шаръ земной, подошва творенью,
А стихіи служба изверженью:
На сей земной подошвѣ,
Красуется сила природы,

Многіе вѣки а не годы,
И повременнымъ колоритомъ
Взгоды и не взгоды,
Очищаютъ силу природы.

Сила стихій
Неимѣетъ никакого богатства,
Но сильнѣе могучихъ Царей
И всякого Государства.

Но вотъ задача?
Всѣ эти богатства природы,
Развѣ созданы для свободы.
Нѣтъ! Созданъ человѣкъ,
Быть властелиномъ на вѣкъ,
И человѣкъ въ чести сей,
Разумѣя свою долю,
Исполняетъ Господнюю волю.

Всѣ богатства природы,
По волѣ Творца,
Не ищутъ мудреца;
А стоятъ предъ волею человѣка
До скончанія вѣка.

Но въ природѣ, еще сильнѣе богатство есть,
Этому богатству дана великая честь:

Человѣкъ выше всѣхъ твореній,
И земныхъ сооруженій,
Получилъ отъ Бога духъ.

Сей Божественный даръ,
Не можетъ порицать, ни какая тварь.
И вотъ,—вѣки одружили кивотъ,
Дару Божьему сему,
Въ скрижаляхъ Истории людей,
На тысячилѣтнемъ памятникѣ мужей.
Да, литерами всего свѣта,
Могущество великихъ мужей,
Сохраняется для завѣта,
Всѣхъ поколѣній и Царей.

Вотъ гдѣ природа сильна и богата,
Потому, что отъ Самого Бога взята.

ПОЛТАВА

30-го Мая 1872 года,

ДВУХЪ-СОТЪ ЛѢТНІЙ ДЕНЬ РОЖДЕНІЯ ИМПЕРАТОРА ПЕТРА ВЕЛИКАГО.

Не въ программѣ, а въ поэтической понорамѣ,
Совершилось празднованіе Великому Петру,
И мало поэзіи,—его добру;
Но питаю всюю силу,
Раскрыть сильную могилу,
Того Великаго Творца,
Котораго Россія до конца,
Существованія міра,
Будетъ почитать за Отца.
Его діянія,—поэтическая лира.
Духовенство обрядъ свой исполняя,
На историческихъ символахъ,

Вполиѣ міръ одушевило,—

И сказаннымъ словомъ разъяснило:

Великія дѣла и славу Петра,

На сколько Россія отъ дѣяній его имѣетъ добра.

Міръ ученый, знающій исторію временъ,

Одушевился дѣлами Великаго творца

И сочувствіямъ его дѣлѣ, небыло конца;

А военные: прямо гигантами стали,

Что такую силу съ могилы подняли.

Шествія, на отпѣтіе литій,

Совершились учтиво и смиренно;

А потомъ въ 5-ть часовъ по полудни, незабвенно,

Собрался на Петровскую площадь народъ,

Въ радость и удовольствіе вѣковыхъ модъ.

Раскрыто утѣшное гулянье.

На мачтахъ призы доставали,—

Сотни покушались, а достали

Тѣ, которые практику знали.

Музыка духовая мотівами увеселяла,

А простая,—танцами награждала.

Пѣсельники: по стихіямъ міра,

Органъ свой, въ удовольствіе явили,

И въ самомъ дѣлѣ родная ліра,

Была сочувствіемъ простаго міра.—

Подарки, угощенье, назначенные сему дню,

Довольно имѣють доблестной памяти Ему.
Вся Полтава,
Какъ ея историческая слава,
Была иллюминована по приказу,
(Но не мѣсто здѣсь говорить о заказу;)
А я виновенъ если не скажу,
О радушіи чувствительнаго народа,
Который знаетъ, что свобода,
Въ Россіи отъ Великаго Петра,
Показана въ царствѣ для народа,
И не должно забывать сего великаго добра.
Да, многіе жители Полтавы,
Свѣтили бенгальскіе огни,
Я полагаю не для своей славы,
А потому, что истинно сочувствуютъ Петру — они.
Да, кто исторію знаетъ,
Или вопросомъ другъ друга возбуждаетъ,
О событіяхъ временъ,
И покореніи Россіи племеньъ,
И силу и славу Россіи понимаетъ,
Тотъ прямо ни кого не укоряетъ,
Что Великій Петръ —
Есть для Россіи завѣтъ.
Онъ государство расширилъ
Обогатилъ, прославилъ и народъ

Діяніями своїми, къ дѣлу поставилъ.
Да, гиніальную душу Императора Петра,
Какъ виновника всея Россіи добра,
Изъ рода въ родъ, изъ вѣка въ вѣкъ,
Не можетъ забыть русскій человѣкъ.

Назарій Шибитько.

ПОЭМА

ШЕВЧЕНКОВА ДОЛЯ.

Задбавъ Тарасъ собі думку,
На диво всімъ людямъ,
Голосъ соловьиный давъ,
А натуру мовъ у дивчини витнявъ.
Его писни его думи, хто читае,

Ниби дивчина ласкае,
Або въ лузи на калини соловей спивае,
Таку думку винъ придбавъ,
Голосну та правдиву,
Тильки несчастливу.

«Така Божа воля»

«Така ёго доля.»

I.

Не вмерла Тарасова доля,
Побачивъ сердега. Настала воля,
Тая воля що була,
Запродана, закована,
Й запряжена у долю чужую?
Про сю волю, теперъ знаютъ
Яки роскувались,
Роскувались, опростались,
И мижъ люди стали.
Стали рядомъ на погости
Зъ усякимъ чоловікомъ,
Якъ земные гости
Передъ своимъ викомъ.—

II.

Тарасъ диждавъ,
Чого бажавъ,
И въ столицю—винъ вирнувся,
Ввесъ миръ ёго ласкавъ.
Тильки лита не вирнулись,
Витеръ розмахавъ,
Якъ на кобзи на могили
Свои думи винъ спивавъ.

Спитавъ.

Сирромаха и горя и моря,
Та проспивавъ яка ёго й доля.—

Таку силу давъ словамъ?
Буцимъ въ слёзи умочавъ:
Свои думи свои писни,—
Та ще й сиротами назвавъ?
Буцимъ нарочито знавъ,
Що ёго думи, ёго дити квити,
Зостанутся сиротами,
Никому глядити.—

III.

Умеръ Тарасъ
Нихто неспивае
А тильки питае:
Хто Кобзаря знае;
Або де Тарасови дити,
Щобъ полюбоватись.
Якъ на тії квити
А про те нихто незгадае?
Эхъ якъ би то? — сила незмагае!
Про те що грихъ,
Шевченка великій таланъ забувати,
А годится на ёго могили,
Память збудувати.

Нехай бы ёго дити квити,
Хоть сиротами дивились,
Де ихъ тато спочивае.
Вонибъ Богу помолились
Нехай ёго, хоть тамъ, нихто незаймае. —

Назарій Шибитьно.

КАТИРИНА.

На память И. Г. Б.

Знаю.... Знаю..!

Йване друже

Твою тугу,

Дуже знаю!

Ажъ на серци похолоне,

Якъ їи згадаю.

Серце роки пощитало,

Якъ воно кохало:

Катирину билолицю,

Зъ чорними бровами,

Катирину молодицю,

Зъ вирними словами.—

Твое серце Йване,

Пощитало йщитатиме

Поки перестане.

Та, неможно й забувати,

Бо остались їи дити

Вона була мати.—

Катирина скризъ картина—

Куди ти не глянишъ:

И що було и що маєшъ,

Все ии згадаешъ. —

А дити ти,

Що вона ростила кохала,

Та Бога благала,

За ихъ долю,

Якъ ихъ колихала. —

Твоя туга дуже,

Правдивая дуже,

Бо усяке серце

По дружини туже.

Стогне туже замирає,

Серце брате Йване,

Изгадує промовляє

Поки перистане

Перистане Йване брате,

Пора та настане. —

Поки живій, ходи на могилу,

Де поховавъ милу. —

Посади тамъ:

Хоть калину

Хоть тополю

Самъ ты маєшъ нате волю. —

Згадаєшъ Катирину,
Тай скажешъ, сину сину,
Ходимъ одвидаємъ Катирину,
Ажъ тамъ соловейко;
Весну провожає,
Лито зустрічає,
Щебече, щебече,—серце замирає:
Якъ колись Катирина,
Щебетала до первого сина.

Перегода трохи,
Визмедъ хустину въ руки,
Яку Катря вишивала,
Якъ ще дивувала,
Та впять пидешъ на могилу,
Де поховавъ милу.
Подивися,—посумуєшъ
Утрешъ слѣзу зъ очей карихъ,
Та ще посумуєшъ!

«Така Божа воля

Така наша доля.

ЦЕНТРАЛЬНА НАУКОВА
БІБЛІОТЕКА К. Д. У.
Інв. № 94678.

Назарій Шибитьно.
БІБЛІОТЕКА
Українського Інституту
МАРКСИЗМУ - ЛЕНІНИЗМУ
№ 4406

* * *

ДИТИНА СЕДМИНА.

Годивъ зъ прибавкою за пятьдисятъ тому назадъ,
Въ Кочубейскаго крестьянина,
Уродилася дитина.—

Ся дитина, есть седмина.
Висимъ хлопщивъ запорожщивъ,
Батькови въ порадѣ;
А четверо дивчатъ, гарнихъ голубятъ,
Матери на зраду.

Якъ разъ дванадцатка щира,
Бо батько бувъ любій, а матуся мила.

Дитина ся седмина,
Таке вдалось якъ дубина:
Нахилиати не нахилишъ,
Нагинати щой казати.
Чого захоче дай,
Куди не хочё не посилай.—

Було таке: якъ почуе дзвоникъ,
Бижить витнимати;
А якъ люльку побаче,—нехай просить хоть и мати.
Сопилку почуе треба доставати,

Хоть батькови, хоть матери;
А сопилку треба мати.—

Дитина ся седмина,
До семи годъ веридувала,
И симъ покою недавала;

Батько й каже, отъ клопоти;
Оця дитина неберетця дома роботи;
Тай виддавъ у школу до дяка;
Побачимъ—буде славонька яка.

А седмина якъ нарошне родилась,
Про письмо розмишляти.

Въ одинъ годъ стала читати й писати.

Живе седмина, въ домашнюю волю;
А все таки дума про свою долю;
Тай зибрала годину,
Якъ старшій братъ Василь,
Биля плуга якъ скотину,
Крипко дуже побивъ;
Батькови промовляе:
Тату, тату! Хто не розмишляе,
Якъ у свити жити;
У насъ симъ слава Богу,
Есть кому дома,—а другому
Можнабъ и инче гнздечко звити.

Я спасиби Богу,
Читати й писати знаю,
Благослови мене въ дорогу,
Нехай я доли пошукаю.

Иди сину ще у школу,
Тильки вже въ контору;
Тай отдавъ мене знову,
Въ Кочубеевску контору,

За годъ у кухаря панотця,
Дитина оця: пише читае,
И на перву часть арихметики считае,
Такъ: що дивуютця люди,
Тай кажуть батькови,
Изъ ціи дитини щось добре буде.

Я пидъ слухавъ оцю мову,
Кажу батькови дай дорогу
Бо я не на те вчився щобъ,
Воламъ хвосты крутити,
И дарма викъ запропастити.—

Минуло тринадцять годъ мини,
Симья нагризае: нехай
Седмина негуляе,
А симья помогае.—

Тату тату! я послідній разъ сказавъ,

Боли вчитись заставлявъ,
Пустижъ мене въ Божу волю,
Пошукати свою долю.

На чотирнадцятій годъ,
Пишла седмина мижъ народъ,
И попала въ волость,—у свитскую пропасть,
Тутъ писарь признавъ,
Запрямого помошника, бо николи не видавъ
Щобъ скоро можно такъ считати,—
Винъ-бо арихметики незнавъ,
И прямо батькови сказавъ,
Оця дитина якъ дижде литъ,—
Богъ ёго знае що буде й залюдина.—

Ажъ тутъ бижить комисарь
Андрій Степановичъ Жученко;
А писарь Семень Ивановичъ Усенко,
Звичайно, якъ старшого пана стричае,
Андрій Степановичъ питае:
«Что это за мальчикъ у тебя такой?
«Козачокъ Назарь!
«Пришли его комнѣ въ Полтаву,—
«Если онъ хорошъ войдетъ у славу!—
По приказу пишла седмина въ Полтаву,
Не дивитця нагодину, ни на яку славу,

Служить, угождае, пише, то книжки читае.
Дванадцять годъ въ комисаривъ
Седмина мусила отвичати,
Звичайно—не безъ плати.—

Вся Полтава седмину узнала;
И якъ хотила такъ и замишляла:
Служила седмина въ предводителя
дворянства,
И по канцелярії государственнаго
крестьянства.—

—Була по пошлиннымъ сборамъ,
И по акцизнымъ откупамъ,
Було седмини всего, тамъ и тамъ.—

Теперь ся седмина мае соби хуторокъ,
Та журиця, що немає дитокъ
Журюся я що дитей немаю;
Ай то негараздъ, якъ и мати, та ладу недати?
Далеби нарочито оце написавъ
Щобъ всякій батько знавъ,
Якъ дитей мае, то нехай
Всяку дитину розбирае,
До чого охоту мае;
Щобъ недовелось волочитись, якъ тій небози—
Не по своїй дорози.

* * *

Не безъ доли я вродився,
Маю въ рукахъ дило,
И по воли живу соби,
Такъ горенько ззіло.

Нащожъ мини те казати,
Що мати говорить;
Нехай люди тее знають,
Що батько немовить. —

Батько ридній, — риднесенькій,
А мати, а мати!
Лучшебъ було мое серце
Въ землю закопати. —

Якъ бижъ була матусенька,
Та моя ридненька;
Вонабъ мене порадила,
Для мого серденька.

Яжъ те добре знаю,
Що пору минаю,
А щобъ мини бути въ пари,
Я воли не маю.

Доле моя доле,
Доле голубонько

Прелитижъ ти домене
Въ сюю минутоньку.

Батька й матиръ маю,
И ихъ поважаю;
А безъ неньки ридненькой, —
Серцемъ изниваю.

Доле моя доле,
Золотая, срибна,
Прелитижъ ти домене;
Якъ матуся ридна.

Нехай же я буду знати,
И людимъ казати;
Якъ не ридна, де есть мати, —
Тяжко важко — пароньки шукати.

Назарій Шибитьно.

ДО БЕЗЪ ДИТНИХЪ.

Добре тому въ свити жити,
Хто диточокъ мае,
Винъ горенько й радисть,—
Зъ-риднимъ роздиляє.

Смутне та печальне
Життя, безъ дитної пари
Буди неглянь усе чуже,
Та ще додае-й печали.

Щежъ то нищо,—поки молодими;
А якъ стануть обое старими;
О тутъ горе,—о тутъ беда?
Защо невозмися, и послідній ланецъ,
Гирше чимъ надъ сиротою
Сміетця,—старою бидою.

Луччебъ незнатися непаруватися,
Якъ дітей немати.
Гирка доля и тихъ людей
Що й диточокъ мають,

Та все таки вони знають,
Причину на свити. Вони нате
Подружились, щобъ були въ ихъ дити.

Бува въ сіого въ свити,—
Що й диточокъ мають;
Та одриднихъ и сердешнихъ
Слѣзи утирають.

То все нищо.—Може воно
Загрихъ дидивъ; або батькивъ,
Такъ на свити ведетця;—
И черезъ те мабуть,
Хоть батькови, хоть матери
Терпить не менетця.

Не сотнями,—тисячами годивъ,
Народъ правуетця, на путь добрій;
А лукавство—все таки ведетця.

Коли воно перестане,—
Коли зовсимъ менетця;
Мабуть тоди—тоди,
Якъ свита вестане.

ДО ВСИХЪ.

Нихто незнавъ якъ родився,
Нихто незна якъ умре.
Гарно любо прибувати въ свити,
У Божимъ завити.

Поважати, живши въ свити,
Хоть и трудно всяке серце;
Та все лучче поважати, —
Нижъ рожномъ стояти,
Противъ воли, противъ доли
Серцемъ руйнувати.

Брати люби голубчики,
И ви сестрици любоньки;
Не давайте серцю воли;
А жевить по Божій доли;
Смиряйтеся, коритеся, старшому видъ себе;
Оцимъ тильки й можна, щастя й долю мати,
Печаль видигнати.

* * *

Служивъ свиту по завиту,
Старитися маю;
Холодъ въ сердце заглядае,
Що діять незнаю.
Безъ допомцній,—безъ порадній
По свиту чвалаю,
И незнаю що діять у мири;—
Пошли Боже минн долю,
Славу мойй лири.

ЗОРЯ 7-го ІЮЛЯ 1873 ГОДА.

Посвящена А. В. К.

Сонце — свить будить,
И зори собою затмива;
А птичка манисинька
Спива, — та спива.

Привитае святее свитило,
Своимъ голосомъ любенькимъ,

Ниби Бога зустрічає.
Зустрічає птичка утро
Зустрічає Божій день.

Птичка служитъ по завиту.

Ии доля спивать свиту:

Весну й лито зустрічать,

И нагадувать собою,

Якъ то Господа благать.

Якъ то гарно якъ то любо,

Хто ранесенько встає,

Свое діло бере смило

И толкъ ему додає.

То людина що при соничку не спить,

Соромитьця Божого свитила,

Щобъ ледацомъ непрослить.

Оце справди — воно такъ?

Коли птичка манисинька

Божій завить знає,

Всяку весну, всяке лито — зореньку стричає;

Якъ же таки той чоловікъ,

Що отъ Бога завить має,

Спить, — тай спить сонця нестричає.

ПРИВИТЪ

И. К. Г.

24-го Іюня 1874-го года.

Гарно слухать,—гарно бачить
Де правда ведетця.
Не всякъ вирній аршинъ мае.—
Вирній видъ Бога даетця?

Стоить той мужъ не лукавый
У пристани свита;—
Миря правду по аршину
Зъ Божого завита.

Служить мира для народа,
Правду свого серця;
Поглядае на свить Божій,
Якъ въ людяхъ ведетця.
Судьба ему волю дала;
Нехай мира розмиряе,
Поки его зоря саяе.
Я незнаю, хто людимъ угодити може,

Стоять у пристани свита,—
Ниби на сторожи? Серце разить,
Душу томить: у кожного волю,—
У кожного долю! Зоря Божа надъ тобою
Сяе чоловиче, и въ тій зори,—
Божа воля на тебе приниче.

ЗАЩО КУПИВЪ—ЗАТЕ Й ПРОДАВЪ.

Въ Нефорощу наихали цигани
И стали попасати,
Тай палять чужій тинъ
Близько биля хати.

Вистимо, хозяйинъ до циганъ;
А цигани до его,—такъ циганамъ
Незробить ничего,—та вволюсть.—
Завився судъ: на суди крамаря Хрола,
Що свидчивъ затинъ, до якого кола
Цигани тинъ разнесли й попалили,—
Цигани тяжко дуже оскорбили.—
Назвали? «Переводчикомъ и банкру-
томъ.»

Конешно, се обида не проста;
Ну волостній судъ дило примиривъ
И Хлоръ съ циганъ якъ ринку грошики злупивъ,
Давай запивати могоричъ;
А цигане нескупи наего,
Тай Хролъ неледачій до нёго?
Видтого, та видъ другого
Доставъ могоричу такого,
Що давай циганъ частувати:
«Злиднями та мошенниками звати.»

И пидежъ инчому чоловікови на грихъ
Що й путнє дило переведе на смихъ?
Хролъ гроши що съ циганъ забравъ,
До копіечки циганамъ и виддавъ,—
Та ще й поклонивъ по погривъ,
Поки ажъ добре неспотивъ.

Ото съ циганами незачипайся;
Якъ же зачепивсь, то оберигайся,
Бо вони породъ такій, коли
Зъ пьяного не поживитця обманомъ;
То въ тверезого отчепить грошики зъ карманомъ.

ЭПИТАФІЯ. *)

Судьбѣ угодно было,
Сложить въ эту могилу
Прахъ, надворнаго совѣтника
Григорія Васильевича Павловскаго.
20 Сентября 1873 года;—роковая минута,
Указала ему, гдѣ владычествуетъ вѣчная свобода.
Какъ молнія, выстрѣлъ изъ ружья,—
Ударомъ въ голову, прекратилъ жизнь
На вѣчные времена. Страсть къ охотѣ
Вызвала его на это мѣсто,
И нечуждо было изъ собственнаго ружья
И своею рукою, понести ударъ надъ своею головою.
Судьба нечаянность опредѣлила,—
Моментъ въ руку дала
И жизнь на вѣкъ закрыла.
И дѣти томимые неизвѣстною кончиною отца
Узрять неизмѣримую разлуки даль;—
Здѣсь же разрѣшать свою вѣчную печаль.

*) 12 верстѣ ниже Полтавы въ лѣсу.

ДОЛЯ.

Изъ-неволи, просятъ доли?

Дежъ-та воля—дежъ-та доля?

Доля въ воли—воля въ доли

Воля въ серци чоловіка;

А серце спутникъ доли;

Ажъ довику.

Прислухайтесь, придивитесь

На Божій завітъ свита,

То й найдете, пизнаете

Правду Божого завіта

Минулося,—невернетця те погане время:

Що воли немали; а доли незнали,—

«Зъ нудьгою та зъ горемъ жупанъ надивали;

«А плакати соромъ.»

Добре серце,—струна Божа?

Воно свиту грає, и ласкою своею

Ввесь миръ утишає.

Смиряетця передъ Богомъ и судьбою

И собою миряетця зъ-долею святою.

Бо Богъ веливъ, смиритися, коритися
И жити якъ дити.—Тоди щастя,
Годи й долю можно поимити.
Нетакъ,—нетакъ ведетця у свити?
Злоба—зависть гопоть у навити!

Дежъ та воля, дежъ та доля,
Буде прибувати, коли въ серци;
Нема храму Господній Святини
Отій правди,—исповитій упершій долини

Такъ нехайже Божа воля:
Середъ поля, середъ моря
Ратую, миръ у сёго свита,—
Силою святого свого завита!

Мабуть братця наша доля
Въ Божій воли.

ПРОЛЮДІЯ.

Подумаешъ, пожурися
Про ту гирку долю;

Якъ то чоловікъ пада —
Въ нещастну неволю.

Журитися и думати
Далебищо треба,
Щобъ Богъ пославъ
Изъ самого неба,
Думку добру не лукаву, —
Яку свиту треба.

Далебищо, далебищо
Живучи на свити,
Треба ратуватись
И долею и волею
Зъ-Божого завита

Придивився, прислухався
Живучи на свити:
Пизнавъ дію, веремію,
Народню затію.

Далебищо: базаръ та ярмарокъ на свити.
Якажъ правда на торжищи,
Нема іи нещастной, — у такому гамі?
Лежить собі исповита и накрита,
Та святою росою. Въ окіяни мира
Всяке серце окропляе;
Одного милує, — другого карає.

Для правди храмъ,—серце чоловіка?
Вона тече тоненькою струечкою,
Зъ-Божого завита.
Той мужъ нелукавій,
Що правду кохає,
Служить миру по завиту,
Та Бога благає.

Бо усвити, вси завити
Мужи учинили,
И своимъ серцемъ нелукавимъ,
Правду уловили,—и постановили
Символи для мира,
Щобъ тая правдонька святая
Усихъ ратувала.

Зъ турми и пропастей стародавнихъ,
Ми бачимъ тепера;
Якъ нехитритъ,—нелукавить папера;
А все таки тая правдонька святая,
Тоненькою струечкою,
Ввесь свить оросила.
Усимъ людимъ волю дала,
Собою накрила.

ДО ДИВЧАТОКЪ.

Дивчаточка голубьята,
Наша доля, — ридна мати.
Вона волю, въ нашу долю,
Свою запрягае, и гойдае колыскою,
Та насъ потишае.
Потишае и благае Бога,
Щобъ щастя й доля до послѣднего порога,
Насъ неоставляла.

А мижъ то ми голубьята?
Серця неспиняемъ,
Ласку й долю частенько теряемъ.

Добра тая дивчинонька,
Що мае смиритись;
Хоть прійдетця и до чужихъ,
Зуміе — зъ-еднатись.

Дивчаточка голубочки,
Гирка ваша доля?
Идешъ замижъ, — а закого?
Зъ-надежди на Бога.

Сежь то провась я горюю;
Азь вашого брата
Люби мили голубьята,
Чи мало есть лиха,
Якій хочь будь чоловікъ,
Непрожешь тихо.

Якъ чоловікъ, ниби й нетакъ
Натурою вдався;
Аби жинка смирна нелукава,—
Тамъ невійде худа слава.
Дити въ неи пидь рукою,
И хозяйство держить за собою.
Нидай Боже,—якъ жинка яка?
Пропало все: дити пидуть у навити;
А хозяйство—по всимъ свити.

Дивчаточка голубочки,—
Смирятеся сердцемъ?
Цурайтеся дурной воли;
А живить по Божій доли.—
Гарни, люби свиту,
Немавши навиту.

ВИНЧАНЕ ЛИХО.

Зъ-того року якъ женився,
Я навики зажурився.
Зажурився та й недурно,
Бо взявъ жинку й доси нудно.

И мати одну мала,
Пундиками годувала
И по панскій зодягала,—
Ще по панскій и кохала.

И проворна и моторна,
Чепурна собою,
Хоть за князя замижъ,—
Невидаеть собою.

А я одинокій, нудився на свити;
Батця свить широкій;
Авсе одинокій сумуе безъ-пари,—
Тай узявъ таке дивча, я соби до пари

Уже й старисть нахилае;
А жинка одно знае:
Вередуе та хворае:

По ликаряхъ та по бабахъ,
Все тильки шириє.

За тридцять годъ, ни доброи години,
Ниодній дитини, я видъ неи небачивъ,
Дарма вить свій пробурлачивъ.

Бережитця хлопци, отакихъ дивчатокъ,
Бо винчане лихо, непростій задатокъ.

ПО ЧАСТИ БАХУСА.

I.

Усякъ твердить, поменьше пить.
Поменьше пить хмельного;
Рому, вина и спирту хлѣбного;
Да какъже быть—по меньше пить?
Нада маленькую рюмочку купить!
И дома приучить себя самого,
По маленькой рюмочки пить;
А если случится въ компаніи быть,
Такъ нада хитрить,—хитрить,

Чтобы изъ большой рюмки по меньше пить.
За обѣдомъ должно пить по рюмочки,
За ужиномъ тоже повторенье;
Но избави Боже пить когда подають варенье
На вечерахъ всего лучше, непить хмельного,
Чтобы, неуронить себя самого:
Словомъ неудачнымъ, себя не опозорить,
Иль картами, чрезъ мѣру—не позадорить.
Это проэктъ для стариковъ,
Которые прошли сферу,
И вполнѣ изучили свѣтскую манѣру;
Но въ прочемъ и молодымъ не запрещается
Соблюдать правило такое, —
Собственно потому, что оно доступное простое
Служащимъ наиболѣе по меньше пить,
Чтобы по службѣ себя не уронить.
Семейнымъ людямъ поменьше пить,
Чтобы хозяйству не повредить;
Да лучше всего, всѣмъ по меньше пить,
Чтобы сердца не поразить.—
Поменьше пить, чтобы души незатопить;
А вотъ какъ старикамъ быть,
Вечеркомъ пуншикъ пить,—
И тайкомъ за молодежью слѣдить;
Живо бесѣду раздѣлять,

Воспоминаніемъ юныхъ дней,
Рыцарскихъ подвиговъ,—иль ораторскихъ идей;
Но избави Боже впадать въ изнеможенье,
Получивъ отъ бахуса волненье.
Это старикамъ безъчестье и укоръ;
А молодымъ безъславіе и позоръ.

II.

Свѣтлый класъ людей, конечно
Держиться всегда хорошихъ идей;
Но какъ же быть,—по меньше пить
Темному рабочему народу,
Когда ему ни какіе идеи не вмоду;
Притомъ же и хлѣбное вино, теперь
Цѣну имѣетъ порядочную оно;
А крѣпость,—избави Боже, въ иномъ шинку,
Только, только, что на вино похоже.
Всего болѣе, въ нашей благодатной сторонѣ,
Поддѣливаютъ вино многіе,—не только евреи однѣ.
При всемъ этомъ, какъ же быть, по меньше пить,
Когда обычай у насъ такой,
Безъ хлѣбнаго вина, хоть ты будь какой,
Не сдѣлаешь дѣла ни на грошъ; хоть въ деся-
теро положи;—
Но безъ вина все ты не хорошъ.

Обычай, есть меть самая простая;
Но когда издавна введенъ, —
Такъ уже есть идея святая.
Такъ стало быть, — пусть время обычай измѣнитъ.
А все таки я нехудого желаю,
Ближнему своему, какъ себѣ самому,
Что нехорошого въ свѣтѣ замѣтилъ, —
Сказалъ и за себя предъ миромъ отвѣтилъ.

ЕВДОКІЯ ПАВЕЛЧИХА.

Въ Крутій Балци, надъ ставочкомъ
Изъ вишневенькимъ садочкомъ,
Павелчиха хутиръ мала,
И жила вдовою, годи за годами
Зъ ридними синами.
Пять синивъ мала — подружила
И всіхъ часточками надила,
Хозяйство й грошій нажила
И всячиною довольна була, —
Тильки скучала проте,
Якъ би зробити и діло святе,
Тай зибрала синивъ и сусидъ почотнихъ.

Я вамъ сини мои и добріи люди,
Сповидаю мою раду,—якъ воно буде?
Минибъ хотилося, завести отутъ село;
А безъ церкви святой,—воно николи небуло.
Сини мои ридни и ви люди добри:
Изъ нажиткивъ и прибиткивъ мого вику,
Я даю ругу для пастиривъ, ажъ довику,
И на церковь святую, паперть знаменую, —
Та ще й тисячку — свою трудовую;
А ви дити сини мои, по тисячи дайте,
Та благайте добрихъ людей, на се добре дило.
Зибралися громадою, щиро прийнялись за дило,
И въ одинъ годъ Крута Балка стало село;—
Мовъ цилій викъ воно було.
Церковь святая, стоить на паперти,
Противъ сонця сѣе,
И пастирь съ причетомъ, Боже слово править,
Да Господь избавить одъ всякихъ бидъ, —
И да некаснетця ніяке зло, внове село.
Зразу, таки того году,
Молитись,—говити въ церкви стали,
И добрую душу серцемъ поважали,
Що збудила народъ сонній,
На таке добре дило;—
И навики викивъ у Балци, стоить Боже свитило.

II.

Павелчиха въ свой церкви, молилась—
Говила мабуть рокивъ изъ пять,
Тай изнеможила, старисть нахиляе:
Весна й лито проходитъ весело и свитло;
А осинь и зима: трудна—дуже трудна?
Павле сину, я дуже знемогаю,
Привизи мини сиритъ моихъ дочокъ;
Нехай я Бога поблагаю,
За ихъ долю,—и що знаю,
Те имъ и позавищаю.

III.

Внучки мои любі, я завитъ совершаю?
Оце дити дитей моихъ, пріймите видъ мене,
По старому карбованцю и по червонцю золотому;
Та сихъ грошей недавайте, ажъ никому;
Та ще дити й полотенця нате
Трудитесь,—робите; а на чуже не посягайте,
Та до церкви святои ходите,
И добрихъ людей не забувайте;—
Оцежъ дитки вже й прощайте!

IV.

Вся область заридала
Що Павелчихи нестало,
Бо вона була почотна якъ господиня,
И въ хозяйствѣ своимъ,—настояща княгиня,
Хлибомъ силой, людей надіяла,
И низавищо никого не укоряла.
У самого меншого сина Павла,
Вона вику доживала,
И на покой своеи души
Воску й борошна придбала,—
Куховъ изъ пѣть ишенишного,
И воску святого, для дила такого
Пудивъ изъ пѣть—самого рокового.

V.

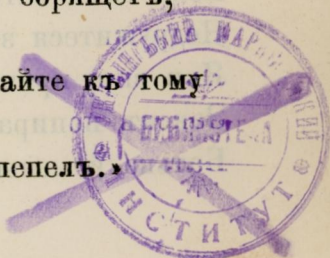
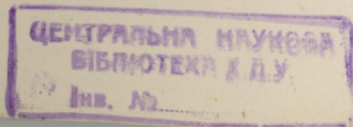
Несуть Павелчиху у церковъ святую
У самую тую, що вона создала,—
И диво за дивомъ вона, навищала:
Дванадцать чоловікъ несуть гробницу изъ тиломъ;
А чотири—кришку, що кріють надъ тиломъ.
Вси сіи труженики, въ билихъ рушникахъ; ажъ
додолу,

И народу було, билше сотни усякого полу.
Вси зъ хусточками и свичками, съ того воску,
Що Павелчиха придбала.

Церковный обрядъ совершився по завиту,—
И на память свиту: шість недиль,
Псалтирь читали, у тій хати
Де тило Павелчихи почивало,
И шість недиль хлибомъ надиляли
Усякого прохожого,—и словомъ блатали
Молитись за покойницу Богу,
И душевну и сердешну дорогу
Покойници на той свить проложили;
Якъ праведницу святую похоронили
У вишневому садочку, що сама кохала.
Отаку то Павелчиха память збудувала;
А церковь святая николи не перестане
Споминати: «строителей и благодителей храма
сего.»

И вечная память Павелчиси, одвсихъ и одъ того,
Що на душу й сердце, положивъ їй думку для
дила сёго.

Думи мои, думи мои,
Мали мои дити,
Кого мини порадитись
Що зъ вами робити.
Бо у свити, малимъ людимъ
Трудно шукать доли,—
За мисть доли
Попадешъ въ неволю.
А въ поради есть дви ради:
Одна щира правдивая,
А другая навикъ зрадливая,
Нидай Боже попасти узраду.
Идитъ дити прямою стезёю,
Прямуйтеся на схидъ сонця
Доброю порою; та твердите
Божіи завити.—
Ними весь миръ правуетця вично:
«Всякая неправда есть грѣхъ.
«Бая польза челоуѣку, аще весь міръ при-
обращеть,
«Душу же свою отцетить.
«Аще течеть богатство, неприлагайте къ тому;
«Сердца своего.
«Неправедное собраніе, прахъ и пепелъ.»

Думи мои, думи мои,
Мали мои дити:
Кого мине порадитись
Що зъ вами робити.—
Идитъ—идитъ,
У миръ идитъ,
Та бережитъ,
Оцей святой завитъ.
Нешукайте товариства,
Бо по сій дорози
Случаетця ходитъ
Невсякій небози:
Нешукайте: ни срибла ни злата.
Ся дорога нате небагата.
«Таланти отъ Бога,
«Богатство отъ рукъ чловѣка.»
Незавидуйте никому,
И неврикайте низавищо,
Хоть и багато есть такихъ
Що сѣго завита несполняють,—
Вони сами зате отвичають.
Недружитесь зъ такими,
Яки виру призирають
Законъ попирають,—
Батька й неньку ридненькую

Наглумъ пиднимають
Ходить дити мижъ народомъ
Тихо та смиренько,
То найдете добру ласку
И серце тепленьке.
Глядитъ дити мои манисиньки,
Будьте смирни та учтиви,
То будете и щастливи.

НАВИЧНУ ПАМЯТЬ.

Т. Г. Шевченка.

Сонце пишне, місяць величавый;
А зирочки макивочки
Всю твердь уквичали.
Вони тебе голубчику
Зъ музою звинчали,
Зъ непорочною святою
Велеричивою такою
Що миръ нечувъ и небачивъ,
Такихъ пригожихъ идей,—
И такихъ дотепныхъ ричей.

Тоби творче, одному
Таке благо дано, (хоть и недарма)
А те свято твоя муза, —
Ни де тебе непокидала:
И привсякій лихій години,
(Бо доброї неслучалось)
Усюди прилitala и витала,
Въ твоимъ серци нелукавимъ. —
Изъ самого неба прилitala
И шептала тобі мудрость
Неземную, а небесную святую;
А ти їй свиту розказавъ
И голосно и жалібно, —
И додавъ своїми ричами:
Простарину якъ діялось въ свити.
Протополю лиху долю,
Провисокіи могили,
Проширокіи долини, —
Степи безкраї, — зелений гай,
Зъ роскошними садами, —
И про море, якъ зъ витромъ говоре,
Якъ калина зъ лозою — вербою,
Колише соловейка, и якъ дивчина
По підгаємъ, якъ ласочка, крадетця раненько, —
Якъ билолицій землю оглядає,

Якъ козакъ черезъ байракъ
У дивчини ласку добуває.—
И сонце и місяць и зори,—и вси
Земнії стихіи, тією твоєю
Музою непорочною святою
Осинили ричь «мотивомъ.»
И додали «милодію» на вси
Твої думи мережани та кучеряви.
Твоя писня творче,
И въ палатахъ и въ хати убогій
(Бо дотепна) усюди: веселить серце,
Задає раду на пораду, и своєю потою
Неземною—небесною, чувство волнує,
И душу чарує. Ти багатство
Оставивъ на нашъ викъ;
Одинъ ти мижъ нами
Въ своимъ слови чоловікъ.
Мотивъ и милодія, твоихъ думъ
Дає певне право бути
Паномъ надъ панами
Ти тильки бажавъ
Одну слёзу зъ очей карихъ!
Ни голубе, теперъ вони течуть
Вольними риками;
За твою неволю, и за твою долю

И за твою заповідну ричь.
Всякій хто душею обладає
Неможесть неплакати,
Якъ слово твое читає.

Назарій Шибитько.

СВИТЬ БОЖА НИВА.

ВИНЪ И СОЗДАНЫЙ ДЛЯ ДИВА.

Свите пишний, величавый,
Роскошный безъ краю.
У симъ земнороднимъ пристань,
Нашъ земный раю.
У тоби у сёго багато; безъ мири безъ щоту:
Видкиль неглянь,—и якъ хочъ дивися,
Не найдешъ ничому—ни кинця ни краю.
Таки великіи блага,
Насажени Божою рукою,—
И ёгожь святою росою
Зиждутця незриміи вика.
Вика кануть, въ житейскомъ мори;

А благодать — урочною весною,
Ввесь миръ награждае, —
И завить Божій, во вся вики исполняе.
Даруе щедро: и доброго и худого,
Тильки суета мирская,
Дорогіи дари Бога,
По праву сильного
Собирае безъ итога.
Нема мири; нема время;
Ніякихъ завитивъ,
Щобъ истребить нечистиву зависть; —
Сёго ниhto неотмитивъ.
Отакъ изъ рода въ родъ,
Изъ вика въ викъ,
Живе на свити
Безталанный чоловікъ.
Есть завити. Есть мирила;
Но зависть все опередила:
Вельможного й заможного
Соби покорила:
Нащобъ такимъ родитися,
Нащобъ виростати,
Нащобъ миръ щастливый,
Такъ нещадно бунтувати.
Хиба въ допотопнимъ время,

Така пакость гнизилася,
Въ тоби любий свите
Якъ тепера,—при всимъ
Широкимъ розсвети.
Издавна й теперьъ:
«Много званнихъ
«А мало избранныхъ.»
Де мужъ нелукавый,
Стоить у пристани свита,
Тамъ миритця правда
Зъ Божого завита.
Тильки мало такихъ
Стричаемо въ мири.
Чи то Божа воля,
Чи такая наша доля,
Що тая проклятая
Зависть злая,
Шукае золотого тельця,
Або кумира,
Для погибели мира.
Небудь зависть въ чоловіка,
Жилибъ якъ ураю люди;
А черезъ оцю язву,
Николи добра не буде.
(Бо вона родима)

«Качество человѣку даетъ природа;—
А достоинство наука »
Наука всеобщее благо,
Теперь широко,
У всихъ народивъ розцвилася
И вся вселенна пиднялася,
На новый ладъ,
Людымъ порядокъ дать;
А може Богъ поможе:
Стари обичаи привички,
Злои зависти искоренить,
Облагородить человѣчество
И на земли рай поселить.
Хоть минн сѣго й недождати;
А все таки годиться
Людымъ добра бажати.
Боже, Боже!
Якъ то любо якъ все гоже?
Якбы нашъ свить,—твоя святая нива;
Служила намъ,
Для одного доброго дива.
Мабуть, милостивый Боже!
Викови оратаи святу ниву запустили,
И по всій ниви, плевеле ропустили.
Милостивый Господи! спаси раби твоя,

Вирующія въ твою заповидь святую;
А исполняющихъ невшую?—Пощади пощади.

Назарій Шибитьно.

15-го Марта 1885 года

Крутая Балка.

1877 ГОДЪ.

ПРОЛОГЪ.

Захмарилося на запади,
Захмарилося дуже.
Дуже темно на запади,—
Сусидамъ байдуже.

Мучить турокъ христіанъ,
Губить безъ пощади,
Нема рати ни видкого,—
Мабуть пропадати.

Якъ сироти бидни,
Въ злого бусурмена,
Викъ свій калатають,
Ни щастя ни доли николи не знаютъ.

На востоци де сонечко сходитьъ,
Появилась звизда,
Ярко засіяла, охانیся
Бусурмене, турція пропала.

Турку, турку бусурмене,
Пора схаменутись,
Пора тобі на свитъ Божій,
По людскій дивитись.

Не разъ ричка кровавая,
Дунай заливала.
Не разъ рта: вирнихъ и неvirнихъ
Голови складала.

Явилася на востоци
Звизда виковая,
Ярко сѣе надъ народомъ
Народъ утишае.

Ой чи чуешъ бусурмене,
Схаменись по воли,
Не надійся на пророка
Диждешъ злои доли.

I.

Збирались чорни хмари на запади,
Годами виками.
Лились дощи нахрещенихъ

У темнимъ тумани.
Диди наши, ходили на рату
Туманъ розигнати и помогти брату,
На дунаи ѣ набалканахъ, проливали эру
И ратою спинали скутару,
Султани пророка,
Виками копали широкіи ями,
Високи могили вони насипали,
Мусульманьске право соби доставали,
И бились зъ дидами годи за годами.

II.

Наставъ 1877 годъ,
Явилася на востоци
Звизда виковая,—
На тимъ боци
Де сонечко сходитьъ,
Надъ народомъ за сіяла
И по обицала: темный
Туманъ розигнати
И дати брату правдивую рату.

III.

Зибравъ орелъ красноперій

Якъ жаръ птиця сѣе,
Тай полетивъ у ти хмари
Що туманъ витали.
Забравъ орлятъ риднихъ синивъ. —
У васъ дити мои, крила не дешеви,
Та щей мои сяють,
Розганяйте дити туманъ —
Врага проганяйте.
Надъ тимъ врагомъ бусурменомъ,
Гуртомъ заходились.
Заходились литати по хмарахъ,
Розигнали чорни тучи,
Оставсь бусурмень въ туманахъ.
Годи за годами
Вики за виками,
Проходятъ минають
А щастя незнають.
Сей 1877 годъ изъ хмари зъ тумана
Зжене бусурмана.

1877 года Декабря 4-го.

Крутая Балка.

СИВУХА (ВОДКА).

Довго, довго сивуха по наймахъ ходила,
И ридна сестриця водиця,
Усюди водила.
Вона учарошнихъ откупщикивъ
Гарненько погуляла,
Народъ безъ мири напувала;
А знать усю гришми засипала. —
А въ акцизнихъ откупахъ,
Тежъ саме робилося зъ нею, —
И тажъ самая знать
Потворствувала їй упать;
А откупщики люди хороши,
Зачищали, съ тишка, гроши хороши,
И сивуху кохали якъ господиню,
Або яку небудь княгиню.
Звичайно роскошно доходну,
И всякому угодну.
Мабуть до сотни й теперъ
Миліоннихъ есть,
Якимъ вона зробила честь.
Правдиво їи сила велика?
Ни родитця, ни женитця, ни вмере безъ неї, —

Хоть бідный хоть багатый
На всякій случай, бижи по неї.
Вона усимъ языкъ розвяже,
И одинъ передъ другимъ
Открите суще покаже.
Святе слово царя Давида:
«Вино веселитъ сердце человѣка.»
Теперьъ слава Богу
Вона попала на свою дорогу,
Сама стала хазяиновати:
Не смій ніхто нею
Зъ дуру замишляти:
Плати въ казну ренту,
За те, що вона на свить явилась.
Плати и оренду, що нею помикаешъ.
Плати за все за те,
Що видъ неї кусокъ хлиба маєшъ.
Конешно, виками нажити привичку
Трудно скореняти,
Та всежъ таки, хочъ и поневоли —
Къ лучшому треба привикати,
Нехай старе покоління,
Якъ знае пухи добиває,
Бо для его вечеръ наставъ
И совсимъ смеркає;

А молоде—сей порядокъ
Повинне поважати,
Стадувавши дидивъ,—
По менше хлистати.
Колибъ тильки, наймиття сивухи,
Нелукавило собою,
Бо сивуха, ридна сестрица зъ водою.

НОВОБРАЧНЫМЪ ПРИВѢТЪ.

Кохайтесь любитеся
Ажъ до вѣку.
Будь жинка мила чоловіку
А чоловікъ жинци любый
Отутъ щастя, отутъ доля,
Отутъ свята Божа воля.

ПОСВЯЩЕНО

В. С. Г.

Кривда правду покривае,
А журба трубу обвивае,
Якъ ули хмиль лицину,
Або другу яку деревину.
Шнуркуе якъ той павукъ муху:
Скільки есть мочи, або духу,
А труба соби байдуже,—
Бо журба письменна дуже,—
И того небачить: що вже
Журба трубу залигала,
Тай пха сажу въ ёго душу,
Щобъ вона воняла.
Хиба труба душу мае,—
Хто се такъ спивае?
У насъ по простому, для сажу
Зоветця верхъ, куди димъ вилитае,
Та сажу сажаетъ.
А у панивъ, оцей бовдуръ,
Величаютця трубою;
Отъ черезъ тежъ то панебрате
У васъ труба й головою.

А щожъ воно журба?
Журба зъ бидою,
Сестрици ридни зъ собою:
Эге брате? потолкуймося съ тобою
Що се за журба зъ бидою?
Журба зъ рашивки,
Що щетинники плентаютьця:
А бидою зоветця,—гаманъ,
О тамъ у весь щитинницкій таланъ.
Такъ воно може—журба чоловікъ?
Не тильки чоловікъ, а кажуть писарь!
Эге щитинницька пика,
Куди заихала смило,
Мабуть ёго батько, бувъ Самило.
Самило несамило
То ненаше дило;
А що винъ самъ по соби,
Настоящій мацапура,
Бо на всіхъ людей
Дивитця изъ пидъ хмура.
Тай натуру щитинницьку мае,
Якъ тыхъ котивъ, людей обдирае.
Хиба за те грихъ,
Що люде дарують.—
Не зате грихъ що дарують?

А зате що щитинники
Сами дарують.
А що журба?—даруе,
Даруе даруе, и ничего нечуе;
Та все въ трубу сажу пхае,
Нехай проклята, хоть нехоче —а ковтае.
Тавжебъ журба, хоть изъ бидою,
А напхалабъ повну трубу золою,—
Такъ звиръ мишае:
Съ трубы хвостомъ
Сажу вимитае.
Воно колись буде иначе,
Ось побачимъ козаче?..
Журба зъ бидою
Останутця зъ пустою калитою;
А труба заначкана журбою,
Буде цилій викъ, сажною та пустою.
Нехай знае ледача натура,
Що нетреба добрихъ людей
Поганити зъ дура.

* * *

Все йде, все минае
И краю немає,
Добре дило

Гарну славоньку кохае.
Якъ побачуть худе дило,
Люди славу зроблять.
Плеве вона впливає
Повикъ урикае.
Схаменися молодице
Я тобі кажу,
Якъ милую голубочку
Я тебе прошу.
У насъ дитки
Всяке добро е,
Будуть люди сміятися
Погубишъ мене

* * *

Чоловиче чоловиче,
Третій пивень кукуриче,
А тебе нема
Сижу я сама.
Млію тиломъ
Серцемъ замираю
Виглядалабъ,
Видкиля незнаю.
Якъ би ти бувъ у дорози,
Або навійни,

Легше булобъ небози мини. —

Не тамъ ти, — ни ни.

Сидишъ въ шинку

Та гирку пьешъ,

А якъ прійдешъ

То ще й побьешъ.

Булобъ моя мати

Мене приконати,

Якъ такъ мини гирко

Свій викъ калатати.

Гарячу саващину, жарини нѣбѣн адокудъ синѣи
Нѣхъ побѣдухъ худа нѣхъ, нѣхъ нѣхъ — нѣхъ ахъ
Душѣ саващину зробилихъ, ушнѣи ахъ ашнѣи
Нѣхъ нѣхъ нѣхъ нѣхъ, ашнѣи ушнѣи ахъ
Полнѣи ушнѣи, ашнѣи ахъ ашнѣи
Схаленѣи моленѣи, ашнѣи ахъ ашнѣи
А нѣхъ нѣхъ, нѣхъ ахъ ашнѣи
Нѣхъ нѣхъ нѣхъ нѣхъ, нѣхъ ахъ ашнѣи
А нѣхъ нѣхъ, нѣхъ ахъ ашнѣи
У нѣхъ нѣхъ, нѣхъ ахъ ашнѣи
Вѣнѣи нѣхъ ахъ, нѣхъ ахъ ашнѣи
Будуѣи нѣхъ ахъ, нѣхъ ахъ ашнѣи
Полнѣи нѣхъ ахъ, нѣхъ ахъ ашнѣи

Чоловѣкѣ чоловѣкѣ,
Третій нѣхъ нѣхъ,
А нѣхъ нѣхъ,
Сѣнѣи нѣхъ,
Мѣнѣи нѣхъ,
Сѣнѣи нѣхъ,
Вѣнѣи нѣхъ,
Нѣхъ нѣхъ,
Нѣхъ нѣхъ нѣхъ у нѣхъ,
Нѣхъ нѣхъ,

МАЛОРОССІЙСКІИ ОБЫЧАИ

ВЪ ТРЕХЪ АКТАХЪ.

Актъ первый

Везуть весилного батька до чопа.

Актъ второй

Ведуть воспріемную бабку въ рай.

Актъ третій

Обжинки, по окончаніи полевыхъ работъ.

МАЛОРОССІЙСКИН ОБІДАН

ВЪ ТРѢХЪ АКТАХЪ.

Актъ первый

Ведутъ веселіе до вѣсн

Актъ второй

Ведутъ воспріимчиво дабы въ рай

Актъ третий

Одѣяны, по окончаніи полныхъ работъ

Дѣйствіе происходитъ въ шинковомъ домѣ.

Шинковой домъ съ просторною прихожею, со столомъ и скамьями ого-ло,—и съ отдѣломъ стойки, за которою бочки съ водкою, съ крантами и шинковою посудю:—совсею шинковою мѣрою, графинами, бутылками и рюмками, шинкаръ одѣтъ въ куртку и въ шапку.

А К Т Ъ I.

Дѣйствующія лица: весѣлѣй батько Грицько Чубъ, дружка Микита Заможній, піддружѣй Панько Дужій, и шинкаръ Фадей Степановичъ Бурлай; а прочіи безименніи. Дружка въ рушникахъ черезъ—плечи навхрестъ,—въ красномъ и бѣломъ; а піддружѣй въ одномъ дѣломъ.

ЯВЛЕНІЕ I-е.

Везуть весилного батька на биди, (двухколѣс-ка) до чопа въ шинокъ; до десяти мужикивъ, молодихъ, веселихъ, хто де взявся за биду, а батько сидить въ билій сорочци, ажъ заколина,—и застибка въ пивъ-аршина въ петли сорочки червона. Ввезли прямо въ шинокъ.

Батько встает и обращается къ шинкарю..
Добридень вамъ паноче шинкарю?—зъ-понедил-комъ будьте здорови! Оце сѣмого вже одруживъ,—

свого мезинчика—Михайлика, та вже по нашому обичаю, треба й дочопа! Сиплишъ паноче,—прямо пивъ-видра? щобъ видкупитись — буцимъ видъ стида!

Шинкаръ! Я вже вамъ Григорій Яковлевичъ насипавъ—скільки й нехотивъ.? ось гляньте въ долговую!

Батько. нічого паноче? — ненате козакъ пье—що е; а нате що буде!

Шинкаръ. Та воно такъ,—та вже до 30 руб. недалёко.

Батько. И триста мини нічого?. Сказано сипъ—ну й сипъ!.. Сипъ у таку посуду, щобъ прямо частувати зъ-пляшки.

Шинкаръ. Наливає въ пляшки $\frac{1}{2}$ видра и ставить на столъ.

Батько. Бере чарку и пляшку, частує первого дружка. Оце голубчику, я черезъ-тебе видкупився! Нехочу батькувати.... Бери оцю всю горилку,—давай людямъ. — Випивайте; амене батькомъ неважайте! цуръ вамъ; — умене замій вигъ, черезъ-свои свадьби нестало наголови и волосся. — Поглажує рукою лису голову и отходить въ сторону.

Дружко. Ану братія підходьте сюди. — та ви? сидайте за стіль! Та таки по людській пропьемъ батька! Посидали. — кладуть хлибъ и холодну закуску на стіль. — Частує всіхъ чаркою. Все випивають и приговорюють: оце забатька того, що оженивъ мизинця свого — Михайла парня молодого; — азъ-гурту озиваютьця: хибажъ такъ пропивають батька. (Уже все навесли), такъ щожъ дружку? Коли пити то пити, той жинку пропити? — Тай ще нетакъ? Якъ таки для насъ и музики нема. — Се вже непонашому; ось чуешъ паноче дружку? якъ хочъ? Ащобъ музика була!

Дружко. Бижи Паньку до Оскоми, якъ що винь дома, — нехай зразу иде донасъ, та збубною Панасъ. оце и музиканти до прибору... Якого ви гимона заюртувались.

ЯВЛЕНІЕ II-е.

Оскома скрипачъ, Апанасъ зъ-бубною. Оскома и Панасъ до друга: се ми до васъ, — се ми до васъ? Весильного батька пропивати? Зразу грають? «отакъ чини якъ я чиню, люби дивку аби чію».

Дружко. Спасибі задобридень! Ащожъ ви хлоп-

ци, —музику бажали, —та такъ... Атуть зъ-гурту, —якъ такъ? ни nebude такъ! шинкарю! давай нагуртъ пиввидра.

Шинкаръ. Чудное чудо, —и дивное диво, давать нагуртъ! вить водка непомои, —и деньги неполова. Вотъ вамъ мои два слова? Пить нада платить; авеселитьца нада разоритьца, —наодинъ или надва, какъ вамъ соблаговолитца!

Дружко. Сипъ, —сипъ скільки кажуть? а я одинъ въ отвити! знаешъ ти що я зачоловикъ..

Шинкаръ. Я васъ знаю и васъ поважаю, —бойви ничего казать, —частенько й намъ пособляете! наливає въ пляшки пиввидра и ставить на стиль.

Дружко. Ану братця: випивайте заздоровье молодихъ —изастарого батька; апиддружіи частуе: випивайте братця додна, щобъ небуло ворогамъ добра; ави музиканти грайте... Ану лишень дудочки? Музиканти грають; а два парня зъ-гурту танцюють под-такту музики, отдѣливая разніе па! Потомъ изъ застола встають два парня. —Та буде вже вамъ? Поспивайте лишъ шей ми потанцюемъ. Первіи отходятъ въ сторону, —атѣ пустились танцювать, уже надругой ладъ,

такъже въ такту. Тутъ вси гуртомъ, берутъ сильного батька и ведутъ танцювати. Батько тупа ногами—ипроситця додому. Вси танцюють и уходятъ ибатька зъ-собою уводятъ;—Авинъ спиваетъ: Ходить гарбузъ по вгороду,

Питаецця своего роду

Ой чи живи, чи здорови

Вси родичи гарбузови.

А К Т Ъ ІІ.

Дѣйствующіе лица: баба Дончиха и висимъ молодиць: Яздоха Билоброва и Параска Шовкова: а прочіе безъ-именные.

Я В Л Е Н І Е І-е.

Баба; добридень вамъ паноче хозяину шинкарю!

Шинкаръ. Добро пожаловать,—милости просимъ!

Баба. Оце голубчику непитай;—оци вражи цокотухи, таки бабу въ рай,—таки въ рай! сиплишь намъ Фадей Степановичъ.—Та чуєте молодици скільки! авжежъ по осьминци накажну,—а на бабусю чвертку? Бо бабуса и молитвувала,

то брала,—и на руки родили зливала, то брала,—то въ-пять таки брала! Та годи, годи хирни? Сипъ цилу кварту. Ми ій дамо жарту,—дарма що не мужики?

Шинкаръ. А хто будетъ въ роцотѣ,—на этомъ вашемъ заворотѣ? озиваются вси. Якъ се въ роцоти? Насъ якъ бачите висимъ, по пятаку скинемъ,—та бабуса два,—и вйде коповикъ,—отъ кварта.

Шинкаръ. Ну шукайте гроши?

Вси принялись:—изъ пазухъ вймають по пятаку; а баба два:—оце тоби степановичъ и кварта. Посидали за стилъ—ирозложили холодну закуску.—

Шинкаръ. Поцитаѣ пятаки.—Такъ точно такъ! наливаєтъ у бутилки кварту водки и подаєтъ баби.

Баба. Дайже й чарку жиночу,—невеличку. Подаетця чарка:

Баба частуе: просимъ покорно усихъ невиборно? Пійте голубочки по чарци; а якъ билшъ забажаєте,—то вже ваша вамъ.. Тавжежъ сїи нестане—зъ-гуртуобизвались.--чуешъ Степановичъ? Сипъ, ще одну кварту.

Шинкаръ. Я на гуртъ сипатьне стану; а деньги вѣруки и водка на столъ.

Уси. Хай Богъ милуе,—хиба ми яки пройдохи!. Ми вси хозяйки,—видѣ-Параски до Явдохи! сипѣ, сипѣ уси кричатъ!—Неглумись?—небійсь росплатимось. Віймають изъ-пазухъ пятаки и кидають на стилъ.

Шинкаръ. Збира деньги и говоритъ: що къ дѣлу то къдѣлу. Вотъ вамъ и еще кварта. Подае дви бутилки зъ-водкою. По мнѣ хочѣ забочку заплати и заразомъ виной,—все равно далеби деньги.

Баба. А що ви знаете молодежи: якъ би заспивати.—Та знаете тїи? «Віють витри віють буйни, ажъ дерево гнетця».

Уси. А ну Параско счинай? Параска до Явдохи, а ти Явдохо пидбирайсь пидмеве, та вси гуртомъ и заспиваемъ. Се письня гарна. Поють. Кончивши писню пьють и закушують.

Баба. Спасибі вамъ голубочки,—оце я посидила якъ ураю.—Якъ би ще заспивали одну.—Та знаете яку? «Стоявъ явиръ надъ-водою на во-
<ду схилився, на козака пригодонька козакъ за-
>журился».

Явдох. Тащожъ,—треба бабусю повеселить. Вона тильки потихою й дише. Ану Параско и ви молодици:—та не ризнитъ, пидбирайтесь голосами ривненько. Поють.

Баба. Отъ удовольствія слёзи втирае и благодарить всихъ.

Вси. Встають и прощаются съ шинкаремъ и продолжаютъ писню уходятъ, взявше бабусю пидъ-руки. А бабуся поётъ: ой ду, ду ду, ду ду ду
вродилася на биду, горшкомъ
воду носити, соломою топити.

АКТЪ ІІІ.

Дѣйствующіе лица: хозяинъ Пархимъ Карноухъ; Петро его послушникъ изъ жиницвъ. Сельскій учитель Николай Сидоровичъ Журавлевъ. Омелько Савченко и Иванъ Тертишникъ; а прочіи безыменные, до десяти человекъ.

ЯВЛЕНІЕ І-е.

Карноухъ. Фадей Степановичъ, синъ мабуть четвертину, бо ихъ квартою невидбудешъ!

Шинкаръ. Да воно такъ; но все знаете дѣло подѣ-

срoгимъ отчетомъ! Вотъ я навѣрилъ: и на свадь-
би и народини; а тутъ пожалуй, довѣряйся еще
и наобжинки. — Это совершенно разорительно и не-
возможно!

Карноухъ. Совсимъ таки возможно! На тоби
красну, — тай сипъ поки я казатему! А якъ не-
стане — скажи мини! А ти мини не кажи — разори-
тельно и невозможно!

Шинкаръ. Да сколькожъ сипать?

Карноухъ. Хиба не бачешъ нащо сипать! Ну
сипъ сразу четвертину. А потимъ: — скільки ска-
жемъ? А здачу яка буде, — аби коли возьмемъ.
Сидайте хлопци за стилъ. — Посидали.

Шинкаръ. Подаетъ четвертину водки и стаканъ. —
Извольте господа!

Карноухъ. Анути хлопци, закуску на стилъ.
женци вѣймають зъ-мишка холодну закуску и
кладуть на столъ.

Карноухъ. Ану Петре прѣймись за дило, — за-
мистъ мене! бери чарку въ-руки и давай кажно-
му, — тай закушуйте! Петро частуе попереду па-
нотця Карноуха, — и приговариваетъ? спасиби Бо-
гу и Матери Божій, за врожай хлиба сѣго году, —
и хозяину есть и намъ необходимо. — Пьютъ вси и
закушуютъ.

Карноухъ. Спасибѣ братця вамъ за работу; а Богу милостивому гуртомъ по молились, у недилію въ церкви. — А ну лишъ Петре по другій давай. Петро частуе и приказуе: найперше спасибѣ Богу и нашому хазяину старому — и всѣму товариству великому й малому, за се святе лито, що ми потрудились, и добились, того святого насущного хліба.

Карноухъ. Ти Петре частуй усихъ? Аби пили? Гроши дани шинкарю.

Петро. Давай ще четвертину. — Та ни? — Синъ пиввидра, бо люди пидходять — та все й свой? — И такижъ труженики якъ и ми:

Шинкаръ. Ставить на столъ полвидра въ бутылкахъ.

Карноухъ. Петре! Не минай никого, хто въ війде, давай каждому по чарци — и нехай закушують, що Богъ пославъ. — Богъ на всякого долю родить!..

ЯВЛЕНІЕ II-е.

Входятъ: Омелько Савченко, въ одномъ жилетѣ и картузѣ, назадъ козиркомъ, Иванъ Тертишникъ въ шапкѣ на бокъ, и учитель Николай Сидоровичъ Журавлевъ въ педжакѣ и картузѣ.

Карноухъ. Просимъ милости!!—хлиба, соли—и по чарци. Се мои обжинки.

Савченко, Тертишникъ и Журавлевъ:—благодаримъ покорно за привить!

Карноухъ. Годуйтесь прошу покорно!. А ти Петре—знай свое дило и самъ таки проси—тай частуй людей.—Се нашъ празникъ!

Перто. Частуе всихъ:—пьютъ и закушуютъ.

Тертишникъ пидступаеъ до Савченка... ти знаешъ що я?—Я хозяйскій сынъ!. А ти чортъ знаа що?—Тика на ёго пальцемъ.

Савченко. Переверта картузъ козиркомъ на бокъ.—Твоя доля такая, а моя другая! Молиси Богу щобъ и ти бувъ хозиаиномъ; а за те брата никого не урикай,—хто якъ живе на свити.—Може изъ мого роду, бувъ хто небудь, коли небудь хозиаиномъ; а мини довелось такъ жити якъ бачите.—Кажуть люде, не шукай щастя, воно тебе въ колисци найде; ачежъ ти чувъ, що въ мого батька було земли билше 20 дес. й воли й вози,—и все мужиче хозяйство;—сказать хороше! Хиба я ёго заставъ; або провивъ, якъ небудь несамовито!, ачежъ ни? Ай те сказать:—бида на биду нализла.—Самъ ничего не мавши,

оженився на бидній.—Отъ и хозяйнуй! Та ще
й жинку взявъ,—ось слухайте яку:

Зъ-того року я женився,

Я навики зажурился.

Зажурился тай недурно,

Бо взявъ жинку, й доси нудно.

И мати одну мала,

Пундиками годувала

И по панскій зодягала,

Ще по паньски и кохала.—

И проворна и моторна

Чепурна собою,

Хоть за князя замижъ,—

Не видаеть собою.

А я одинокій нудився на свити,—

Батця свить широкій;

А все одинокій сумуе безъ-пари;

Та й узявъ, таке дивча, я соби до пари.

Уже й старистъ нахиляе;

А жинка одно знае;

Вередуе та хворае,

По ликаряхъ та по бабахъ,—

Все тильки шниряе.

За тридцать годъ, ни доброи години,

Ни одной дитини, я видъ-неи не бачивъ,—

Дарма викъ свій пробурлачивъ.

Берегитця хлопци, отакихъ дивчатокъ,

Бо винчане лихо непростій задатокъ.

Отакъ, якъ бувъ голій, — такимъ и вмерти не менетця, — панебрате й ване!

Тертишникъ. Якъ би таки поменчи тієї, зрад-ниці, окаянниці оцюди, — указує пальцемъ въ ротъ, то воно-бъ, все таки що булобъ, то було; а то лихій ма — и сирячка видъ погоди!

Савченко. Якъ би тобі жинка, — щемила въ серци, якъ тильки лупнишъ очима; — а жили видъ чужої роботи нимили — якъ умене. О! привикъ би й ти, до тієї зрадниці — окаянниці. Таще пидожди? — Молоденькій! Добре тобі при батько-ви, надидивскій землі роскошувати.

Учитель. Полно вамъ болтать... Я желалъ бы такую прекрасную компанію, потѣшить хоть себя?. Я вѣдь 30 лѣтъ учителемъ! Нѣчто замѣтилъ на свѣтѣ? Вотъ послушайте: я розкажу про судій!

Сельски судьи и мировій, —
Наче воно одинъ чинъ,
Не ризнитця, ажъ ничимъ. —
Ото мини чудасія,

Що есть таки рознація,—
И така велика,
Якъ той риминець видъ лика.
Я ихъ добре розпизнавъ,—
Бо въ судахъ—часто бувавъ:
Бувъ и въ судьи мирового,
За Панаса за кривого,—
Бувъ я въ судьивъ у селянскихъ,
За мошенниківъ канальскихъ:
Брихать далєби не буду?
Зъ-роду не чувъ того суду,
Якъ у судьи мирового,—
И ти не скаже ни накого!
Та такъ роспита гарненько, —
Та пріятно та тихенько:
Ему й такъ и сиромаха,
И багатій и бидолаха,—
Уси ривни у мирового,
Якъ у Бога у святого!
Хоть и мужикъ правій буде,
То за паномъ не посуде,—
Хоть и багатій обвинитця:
То такъ зразу и коритця.
Ушинкъ не пиде й зъ-княземъ?
Не такъ якъ въ-насъ, уси разомъ;

Идутъ судьи й позовщики,
И судейски помишники:
Десятники и старости,
Щобъ зъ-шинку судбивъ нести.
Отутъ судьи розумняки,
Нахлищутся якъ вужаки?
Якъ изъ шинку причвалають,
Тоди судить начинають:
Хоть якъ докажетъ правду;
А якъ бидній будешъ ззаду.
Мовчи! скажуть не базикай?
Ти осквернивъ чоловіка.—
Винъ хозяинъ,—ти лидащо,
Хоть бивъ тебе, то зна защо.
Будь ти правій, якъ святій;
А якъ карманъ у тебе пустій,—
Стануть заразъ штрахувати
И пидъ-арестъ закидати,
Й свидетели стануть винни.—
Гукнуть! Причъ видциля свини,
А виноватець Киндратъ,
Сидить съ-судьями пидрядъ,—
Шурхне руку у кишеню,
Видтиль вйме грошій жменю;—
Буцимъ брязка ненарокомъ

Пидморгуе, судьямъ окомъ,—
То заполу сипне,
То на уxo шипне:
Ходимъ паноченьки честни!—
Я здалека: не тутешній,
Польемо мини дорогу,
Куплю кварту ей же Богу.
Отутъ судьи незмагавшись
Мерщій за шалки побравшись,
Зъ-старшиною не простились
Зъ-разу въ-шинку опенились.
Поти въ-шинку тутъ кругляють
Що й до дому не втрапляють;
Аде шкопиртнувъ,—упавъ,
То тамъ соби й захарчавъ.
Вранци встане позихае
И до дому почухрае.—
Стане хозяйка питати:
Де ти мусивъ ночувати?
Дилъ багато наскладали
Ажъ до свита розбирали:—
А хозяйка въ отвить ёму—
Не повірю я оцюму!
Бо задувся мовъ барило,—
И товаришъ твій Гаврило;—

Й винъ же судивъ изъ-тобою
И спавъ на гребли пидъ-вербою;
А ти мабуть въ будякахъ,—
Бо вся голова въ-репьяхахъ.
Судья за голову лапнувъ,
Що за бись?—разу гукнувъ!
Це якась зла личина,
Посміялась за очима,
Якъ законъ я толкувавъ.
Мабуть хтось въ шапку наклавъ;
А я йти заспишивъ,—
Та такъ їи й наложивъ.
Ни се ни те ставъ молоти,
Таке бува що субботи.—
Не толкуй билше законивъ:
Нехай Мусій, або Конинъ,
Бо розумнимъ такъ вдається,
Що й послідній насміетця.—
Судья билше не змагався,
Полизъ на пичъ,—спати вклався.

Ну господа! и намъ пора во свояси, полно то-
чить баляси.

Карноухъ. Спасибі Миколай Сидоровичъ, за
нашу, насъку, казку,—и потишно и необино ви-

кому; Ато той Тертишникъ напавъ на Савченка, зовсимъ дурно,—зъ-чванства?!—Фадей Степановичъ? Ащо чи ще красна не вся твоя.

Шинкаръ. Какъ по стакану всимъ поднесу, то будемъ въ роцотѣ.

Карноухъ. Кинчай ии Степановичъ; а ви хлопци свого не тиряйте, тай ви Миколай Сидоровичъ, на сонъ грядущій прибавте.

Шинкаръ. Подходить до стойки, я обязанъ ваше отдать вамъ.—Беретъ графинъ въ руки и стаканъ; ануतेжъ?—Подходятъ вси.—Наливаетъ и подаетъ каждому. Ну!.. вси випили!

Петро. Спасиби нашому хозяину,—и вамъ паноче шинкарю! обжинки кончили настояще, якъ Богъ велить;—пора братця намъ по домамъ. Эге! Дивись? Миколай Сидоровичъ, щось якъ некована шкапа; ни якъ не возьметця ити.—Такъ щожъ?—Берить пидъ-руки тай доведемъ до кватири. Савченко и Тертишникъ берутъ пидъ-руки и уходятъ. Вси!! Спасиби вамъ паноче шинкарю, за вашу ласку нелукаву.

Шинкаръ. Прощайте—прощайте!

Учитель. И меня не осудите! Голова то въ меня

головой, такъ ноги изминили. Ну ноги намъ не нужны, била би голова.—Гдѣ голова тамъ и булава.—Прощайте.

Шинкаръ. Одинъ прибираетъ со стола и говоритъ:—Вотъ участь нашего брата? Три компаніи отрядика одинъ, такъ узнаешь, за што кушаешь кусокъ хлѣба; а многіе говорятъ: нѣтъ лучше въ свѣтѣ нѣкому, какъ попу да шинкарю; а какъ метнетца къ дѣлу, такъ и подушки хозяинъ продаетъ. Нѣтъ! Когда къ этому дѣлу поступилъ, такъ будь крѣпче стали! Наливаетъ стаканъ водки пьетъ.—Вотъ теперь то господа и спать можно.

ПРИВѢТЪ НОВОБРАЧНЫМЪ.

В. Г. и А. М. Деменки.

Вы, въ ладью садитесь мира,—
Пускаясь въ житейское море.
Прочь, прочь, народные смуты—
И людское горе.

Вы сердцемъ и душой, скрепите
Ваши узы: въ радость родителей
И въ добрую славу себя.— Пусть
Завидуютъ вамъ, и самыя музы.

